

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
17 Februarie st. v.
1 Martie st. n.

Ese în fie-care dumînica.
Redacțiunea în
Közép-uteza nr. 395.

Nr. 7.

A N U L X X I.
1885.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Isvorul lui Dan.

Operetă într'un act.

PERSOANELE:

Alesandru.

Iorgu.

Frosinița.

Zamfirița.

Scena se petrece într'o luncă din satul Drăgostesci, lângă „Isvorul lui Dan”.

Decor: O luncă înverdită. În fund un deal practicabil, cu o cărare în mijloc și arbori seculari pe de lături. La pările dealului, și în mijlocul scenei, un isvor curge incetinel, formând dinaintea să un mic lac. O pietră, puțin modelată, stă de-asupra isvorului, pentru a opri malul de pămînt. Arboi împodobesc scena până în față. Doue bânci de érbă, una la stânga planul I, alta la drepta planul III.

SCENA 1.

Frosinița (stă pe banca de érbă dela stânga, ținînd o carte întredeschisă pe brațe, și cu o privire visătoare.) *Zamfirița* (ședea pe banca dela dreptă și brodeză o albitură.)

Frosinița.

Un dor în pieptu-mi simt că furnică
Ș-o taină par că vré a-mi șopti . . .
De 'ntreb înima-mi, dânsa, nimică
Nu-mi dice, pentru-a me linise.

Când luna-apare și șiuapune,
Pe flori, zefiruri ce intîlnesc :
Le 'ntreb de nu sciu dorul a-mi spune
Și de ce 'n suflet eu il simtesc ? . . .

În șori, amurguri, făr-incetare
Aud eu par că glasuri ceresci,
Ce-mi cânt în coruri, cu taină mare,
Și-mi dic: Copilo . . .

O voce

(dintr'un arbor din fund.)

Iubesci! . . . Iubesci! . . .

Frosinița. (Tresăringind, se ridică de pe bancă, și duce mâna

la înimă.) Am audit eu óre bine? Zamfirițo! ai audit și tu?

Zamfirița. Ce s'aud, surioră?

Frosinița. N'ai audit un glas respunđend dintr-arbori la cântecul meu?

Zamfirița. N'am audit nici de fel; eu stam cufundată în lucrul meu, și credeam că tu singură cânti, ca să ne mai trăcă de urit . . .

Frosinița. O Dómne! și cu tóte aceste, nu cred să fi fost o părere . . . Si acesta nu mi se intemplă pentru intîeas-dată: și eri mi s'a părut de asemensa că un ecou respunde la sfîrșitul cântecului meu.

Zamfirița. Póte să fie intr'adevér un ecou . . .

Frosinița. O nu, surioră; ecoul repetă aceleasi cuvințe pe care le-am pronunțat, pe când ceea ce am audit eu, eră tocmai o completare a ideilor mele, și pe care eu póte n'aș fi îndrăznit să le pronunț . . .

Zamfirița. Atunci deu, Frosinițo, me pui pe gânduri . . . Scii povestile bătrânei Rucsandra despre isvorul acesta, ce-i dic: „Isvorul lui Dan”, și nu înțeleg ce gusturi ciudate ai tu, de a me aduce mai în totdeauna, chiar fără de voia mea, în acest loc, unde numai lucruri plăcute nu ni s'ar putea întemplă . . .

Frosinița. Si credi tu Zamfirițo, în povestile băbesci, cu stafii, nălucă și ursite? . . .

Zamfirița. Ba mai bine, după cum dice Romanul: Nici pe drac să-l vezi, nici cruce să-ți faci . . . Ș-apoi chiar, tu, de ce pari aşă de aiurită, decă nu te temi de nimică? . . . Ecă, mfe una, nu mi-i de loc indemnă; par că me furnică ceva prin spate . . .

Frosinița. Ca să-ți dau dovédă că nu sunt nici de cum fricosă, uite, voi să mai cânt un cântec; să ascultă și tu bine, și vei putea judecă apoi:

Frosinița.

In dumbrava înverdită,
Pe cărarea cea umbră,
Trece-un tiner voinicel,
Rumeor și sprintenel . . .
Sórele de sus l'ochesce,
Vén de-amurg il aburesce,
Pásaruici și cânt de-amor.

Voce.

Ér lelea-i móre de dor! . . .

Frosinița. (Repede.) Ai audit?

Zamfirița. Am audit pré bine, și deu, nu-mi vine a crede . . .

